

บทนำ

มีคนบอกไว้ว่า ความรักคือความตื่นเต้น
แต่ความรักของผมที่มีต่อเธอนั้นมันมากกว่าความตื่นเต้น
เพราะครั้งแรกที่ได้พบเธอ ผมรู้สึกหัวใจของผมหยุดทำงาน...
เธอเปรียบเหมือนชีวิตของผม
เธอคือความรักของผม

โรงเรียนมัธยมต้นชั้นวอน เมษายน 1996

ห้องฟ้ามีดครีမ်ตั้งแต่เช้า และในที่สุดสายฝนก็โปรยปรายลงมา
เด็กๆ กางร่มหลากสีแล้วเดินออกไปนอกโรงเรียน ส่วนเด็กๆ ที่ไม่ได้เอาร่ม
มาต่างพากันวิ่งเล่นอย่างสนุกสนานท่ามกลางสายฝน เด็กๆ ค่อยๆ
กลับไปทีละคนๆ จนกระทั่งเหลือเด็กอยู่ไม่กี่คนในโรงเรียน ในจำนวน
นั้นมีเด็กสองคนกำลังมองห้องฟ้าอยู่ตรงอาคารกลาง พลังบ่นพึมพำ
ราวกับรอคอยอะไรบางอย่าง แต่วิธีการบ่นของเด็กทั้งสองแตกต่างกัน
เด็กคนที่ตัวสูงใหญ่กำลังทำท่าไม่สบอารมณ์ ส่วนเด็กคนที่ตัวผอมแห้ง
กลับมองห้องฟ้าอย่างจดจ้อง แล้วคนที่เริ่มต้นการบ่นขึ้นมาก่อนก็คือ
เด็กตัวสูง

"ทำไมฝนต้องตกด้วยนะ น่ารำคาญเป็นบ้าเลย ฉันเกลียดการเปียกฝนที่สุด..."

ทันใดนั้นเอง เด็กตัวผอมก็หันมามองเด็กตัวสูงแล้วยิ้มบางๆ รอยยิ้มนั้นเผยให้เห็นความบริสุทธิ์ของเขา

"ซอของจุน นายก็เกลียดการเปียกฝนเหมือนกันเหรอ"

"อ้อ นายก็เหมือนกันเหรอ"

"ก็เกลียดไงล่ะถึงได้ไม่ออกไป เพราะบ้านฉันอยู่ใกล้..."

"อย่างนั้นเองเหรอ... เราอยู่ห้องเดียวกันแท้ๆ แต่ไม่ค่อยได้คุยกันเลยนะ ว่ามั๊ย"

"อ้อ"

"ตอนนี้ที่บ้านฉันคงไม่มีใครอยู่ เมื่อกี้เด็กบางคนมีแม่ถือร่มมารับด้วย ซะอะ! อยู่ตั้ง ม.ต้น แล้ว... ลูกแห่งจริงๆ"

ยອງจุนกำลังผิดหวังนิดหน่อยที่แม่ของตัวเองไม่มารับ เด็กตัวผอมมองยອງจุนแล้วยิ้มอีกครั้ง

"อ๊ะ ฝนซาลงแล้ว ดีจัง"

ยອງจุนจึงลงยืนมือออกไป

"จริงด้วย... บ้านฉันอยู่ใกล้ๆ ไปเล่นที่บ้านฉันก่อนมั๊ย"

"ได้เหรอ"

"ได้สิ~ ไม่เป็นไรหรอก~ ไปกันเถอะ!"

เด็กตัวผอมกับยອງจุนถอดเสื้อนอกของชุดนักเรียนออกแล้วเอามาบังฝนแทนร่ม จากนั้นทั้งสองก็วิ่งผ่าสนามกีฬาออกไป วิ่งไปได้ประมาณห้านาที ยອງจุนก็มาหยุดอยู่หน้าประตูรั้วของบ้านหลังหนึ่ง แล้วจึงนำเข้าไปข้างใน พอยອງจุนเห็นร่องเท้านักเรียนหญิงที่วางอยู่หน้าประตูบ้าน เขาก็รีบถอดรองเท้าของตัวเอง แล้ววิ่งเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว

"นูนา*! นูนามาแล้วเหรอ?"

ความยินดีปรากฏอยู่ในแววตาของยອງจุน ปกติแล้วมักจะไม่มึนคนอยู่บ้านในเวลาที่ยອງจุนกลับมาถึง เขาจึงไม่ค่อยชอบกลับบ้านเวลานี้

* นูนา คือคำที่ผู้ชายเอาไว้เรียกผู้หญิงที่อายุมากกว่า

สักเท่าไร'

"ยองจุนมาแล้วเหรอ"

ใครบางคนออกมาจากห้องเล็กๆ แล้วเด็กตัวผมก็ได้เห็นคนที่
ยองจุนเรียกว่านูนา ทันใดนั้นความรู้สึกตื่นเต้นบางอย่างที่ไม่สามารถ
อธิบายได้ก็เกิดขึ้น ผมมองหน้าเธอคนนั้นแล้วก็รู้สึกจิตใจล่องลอย

"วิ่งตากฝนมาเหรอ"

"อือ"

"รอเดี๋ยวนะ"

เธอเดินเข้าไปในห้องน้ำแล้วถือผ้าเช็ดตัวออกมา จากนั้นก็เช็ดผม
กับใบหน้าให้ของจุน ยองจุนยิ้มอย่างดีใจ เด็กตัวผมมองภาพนั้นด้วยความ
อิจฉา เขารู้สึกขมขื่นและรู้สึกเกลียดของจุนเล็กน้อย แต่หลังจาก
นั้นสักครู่ เธอคนนั้นก็ยิ้มแล้วเดินมาที่เขา เธอเช็ดผมกับใบหน้าให้เขา
เหมือนที่ทำให้ของจุน ใบหน้าของเขาแดงก่ำ หัวใจเต้นรัว

"เปียกไปทั้งตัวเลย หนาวไหม๊ยะ เป็นเพื่อนของจุนเหรอ น่ารักจัง
เลย พี่เป็นพี่สาวของจุนนะ ยินดีที่ได้รู้จัก"

แต่แล้วเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ตึง! เด็กตัวผมเป็นลมล้มลงไป
ทันที

"อืม..."

"รู้สึกตัวแล้วเหรอ ไม่เป็นไรไหม๊ยะ"

ดวงตาทั้งสองของเธอเบิกกว้างกว่าตอนที่เขาเห็นครั้งแรก

"ยองจุน น้ำ เอาน้ำมาหน่อยเร็ว!"

เธอพูดอย่างรีบเร่ง เด็กตัวผมมองเธอแล้วลุกขึ้นจากเตียงเหมือนกับ
นี่กะไรบางอย่างได้ เขามองหาเสื้อนักเรียน ท่าทางของเขาเหมือน
กำลังจะกลับบ้าน เธอจึงจับข้อมือเขาเอาไว้

"ไม่ได้นะ อยู่ต่ออีกหน่อยเถอะ จะไปไหนในสภาพแบบนี้ละ รีบๆ
นอนลงเร็วเข้า"

เด็กตัวผมนอนลงบนเตียงอีกครั้งเพราะแรงผลักของเธอ เขาหลับ

สายตาเธอแล้วหันไปมองที่กำแพง กลียดความอ่อนแอของตัวเองที่เป็น
ลมหมดสติจริงๆ...

"ชื่ออะไรเธอ"

เด็กตัวผอมไม่ตอบ

"ชื่ออะไร บอกให้รู้ไม่ได้เหรอ"

เธอทำปากยื่นแล้วค่อยคลี่ยิ้มบางๆ ทันทีที่ได้เห็นรอยยิ้มของเธอ
อะไรบางอย่างซึ่งอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเขาก็เคลื่อนไหวอีกครั้ง

"แล้วตัวเองชื่ออะไรล่ะ"

คำถามที่ไม่คาดฝันของเด็กน้อยทำให้เธอยิ้มอีกครั้ง

"ตัวเองเหรอ ฮ่าๆ น่ารักจัง พี่ชื่อชอยองอิน"

เธอชื่อชอยองอิน... ชอยองอิน...

"เออล่ะ~ ตอนนี้นัดนายแล้ว นายชื่ออะไรเธอ"

"ชิน... รยูชิน"

"รยูชินเหรอ ว้าว~ ชื่อเพราะจังเลย เพราะมาก!"

ใบหน้าเขาแดงก่ำอีกครั้ง ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมต้องหน้าแดง
ต่อหน้าผู้หญิงที่ชื่อชอยองอินด้วย

"แต่ว่าแค่ชื่อเพราะอย่างเดียวไม่ได้หรอกนะ ร่างกายต้องแข็งแรง
ด้วย ชินดีหมดแหละ แต่เสียอย่างเดียวคือร่างกายอ่อนแอไปหน่อย
ไม่ได้นะ ชินเป็นผู้ชาย... ผู้ชายต้องแข็งแรง"

"ทำไมผู้ชายต้องแข็งแรงด้วยล่ะ"

"ว่าไงนะ"

"ทำไมผู้ชายต้องแข็งแรงด้วยล่ะ"

"อ้อ~ อืม... ก็เพราะผู้ชายต้องปกป้องผู้หญิงนะสิ ต่อไปในอนาคต
ชินต้องได้เจอกับคนที่รัก ชินต้องปกป้องดูแลไม่ให้เธอคนนั้นร้องไห้
และไม่ให้เธอคนนั้นเจ็บปวด นั่นเป็นหน้าที่ของผู้ชาย"

หลังจากวันนั้นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ก็เกิดขึ้นกับชิน เขากินผัก
และผลไม้ทุกอย่างที่เคยเกลียด และออกกำลังกายอย่างหนัก

"มาแล้ว"

"อ้าว ชินมาแล้วเหรอ ของจุนออกไปข้างนอกนะ..."

"เหรอ"

"เล่นกับพี่ก่อนมั๊ย"

ชินกับยองอินออกไปนั่งเล่นที่สวนหย่อมเล็กๆ ทั้งสองใช้เวลาด้วยกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลินโดยการเล่าเรื่องตลกกับเรื่องที่โรงเรียนให้กัน และกันฟัง ช่วงเวลาที่อยู่กับยองอินเป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใดๆ ในชีวิตของชิน แค่ได้อยู่ข้างๆ ของอิน ชินก็มีความหวังที่จะมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้แล้ว สำหรับชิน ยองอินคือแสงไฟที่ส่องสว่างลงมาในทางที่มีดมน

และแล้วความเป็นวัยรุ่นก็เคาะประตูชีวิตของชิน น้ำเสียงเปลี่ยนแปลงไปที่ละนิด ตัวค่อยๆ สูงขึ้น และไหล่ก็กว้างขึ้นด้วย

"ยะฮู้~ ชินผู้นำรักของพี่~"

ชินไม่ได้มาเล่นที่บ้านนานแล้ว ของอินจึงลูบผมและกล่าวทักทายชินอย่างดีใจ แต่ชินกลับอารมณ์เสีย คำพูดที่ว่า 'ชินผู้นำรักของพี่' มันช่างระคายหูเขาจริงๆ

"ปล่อย"

ชินสะบัดมือของอินออกแล้วเดินไปที่สวนหย่อม

"เป็นอะไรเหรอ โกรธที่พี่ลูบผมเหรอ"

"เปล่า"

"แล้วเป็นอะไรล่ะ บอกพี่มาสิ"

"ไม่ต้องรู้หรอก"

"ชินของพี่นี่แยจริงๆ"

"ชอบเด็ก ม.ปลาย เหม"

"ทำไมเหม"

"เธอเป็นเด็ก ม.ปลาย นี่นา ส่วนฉันเป็นแค่เด็ก ม.ต้น"

"เด็ก ม.ปลาย เหม อิม... ก็ดีนะ"

"เหม"

ชินกำดินขึ้นมาแล้วโปรยลงไปช้าแล้วช้าอีก ความแตกต่างระหว่าง

นักเรียน ม.ต้น กับนักเรียน ม.ปลาย คือสิ่งที่เขากำลังรู้สึก เขารู้ถ้าเขา
เป็นนักเรียน ม.ปลาย เธอก็จะกลายเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย...

แล้ววันเวลาก็ผ่านไป ชินกำลังมีความสุขมากเพราะอีกไม่กี่เดือน
เขาก็จะเรียนจบมัธยมต้นแล้ว ส่วนของอินก็กำลังจะเรียนจบมัธยมปลาย
แต่เขาไม่สนใจเรื่องนั้นหรอก เพราะสำหรับเขา แค่ได้หลุดพ้นออกจาก
ชีวิตนักเรียนมัธยมต้นก็พอใจแล้ว

"ชิน มานี่หน่อยสิ"

ดูเหมือนของอินกำลังเจ็บปวดมาก ทำไมนะ

"ทำไมเธอ"

"ชิน นายห้ามลืมหืมนะ"

"อะไรนะ"

"นายลืมหืมไม่ได้นะ..."

"ทำไมอยู่ๆ ถึงพูดอย่างนี้ล่ะ"

"ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่... ชิน พี่กลัวว่าตัวเองจะเลื่อนรางไปจาก
ความทรงจำของผู้คนที่พี่รู้จัก พี่อยากให้พวกเขาจดจำพี่ไปตลอดกาล
เพราะการถูกลืมมันเป็นเรื่องที่น่าเศร้ามาก... แต่ดูเหมือนว่าของจุนของ
พี่กำลังจะลืมหืมพี่แล้ว"

"เธอพูดเรื่องอะไรนะ ทำไมของจุนต้องลืมหืมเธอด้วย เธอจะไปไหน
เธอ"

"เปล่า พี่จะไปไหนได้ล่ะ... ก็แค่...แค่พูดเฉยๆ นะ"

ของอินพยายามกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหลออกมา เธอไม่สบตาชิน
เพราะกลัวว่าปอน้ำตาของเธออาจจะระเบิดออกมา

"แค่พูดเฉยๆ นะ ชิน ถ้านายไม่ได้เห็นพี่แล้ว นายห้ามลืมหืมนะ
เข้าใจมั๊ย ห้ามลืมหืมพี่นะชิน..."

น้ำตากำลังเอ่อนองอยู่ในดวงตาอันกลมโตของของอิน ชินรู้สึกว่าย
ของอินกำลังร้องไห้ เธอคงโศกเศร้าและเจ็บปวดมาก เขาจึงตอบออกไป
เพื่อที่จะไม่ให้เธอร้องไห้

"อย่าห่วงไปเลย ฉันไม่ลืมหืมหรอก ฉันจะจดจำเธอไปชั่วชีวิต"

"ขอบใจนะ ขอบใจจริงๆ"

โชคดียี่งของอินยี่มออกมาได้

"ชิน แบมือมา"

"ทำไมล่ะ"

"เอาเถอะน่า รีบๆ แบมือมา~"

ชินยื่นมือขวาดออกไป ยองอินยี่มกว้างก่อนจะปลดสร้อยที่คอของตัวเองออก แล้วเอาไปใส่ในมือชิน

"พี่ให้สิ่งนี้กับนายเพื่อเป็นที่ระลึกว่านายจะไม่ลืมพี่ นี่ไม่ใช่ของปลอมนะ มันเป็นสร้อยที่พี่เก็บเงินซื้อมา แต่พี่ให้ชิน"

"ให้ฉันเหรอ"

"อือ รักษาเอาไว้ให้ดีๆ ละ เข้าใจมั๊ย"

"อือ"

"พี่ชอบชินมากเลย ถึงแม้ว่านายจะไม่เรียกพี่ว่า 'พี่' แต่นายก็แก๊งตั้งใจฟังคำพูดเหล่านั้น... แล้วก็เป็นที่ปรึกษาของจุนของพี่ ชิน... ห้ามทะเลาะกับของจุนนะ เข้าใจมั๊ย"

"อือ"

"ขอบใจนะ ขอบใจจริงๆ... โชคดีจังที่มีนาย"

ก่อนปิดเทอมฤดูหนาวหนึ่งอาทิตย์ ชินนั่งอยู่บ้านแล้วเกิดคิดถึงยองจุนขึ้นมา เขาจึงวิ่งไปบ้านยองจุนทันที แต่ยองจุนไม่อยู่บ้าน และประตูบ้านก็ถูกเปิดทิ้งไว้โดยไม่ได้ล็อค

"ฮือ...ฮือ..."

ชินเกือบจะล้มลงไปนั่งกับพื้น ยองอินกำลังร้องไห้ เธอก้มหน้าลงบนเตียงพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น เขารู้จักเธอมาได้สองปีแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นเธอร้องไห้อย่างเศร้าโศกขนาดนั้น ยองอินเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ... แต่เมื่อไม่กี่วันมานี้เธอพูดจาแปลกๆ ว่าห้ามลืมเธอ แล้วตอนนี้เธอก็กำลังร้องไห้... ความกลัวบังเกิดขึ้นกับชินทันที เขารีบวิ่งออกมาจากที่นั่นโดยไม่ได้พูดอะไรกับยองอินสักคำ ถ้าวิ่งเข้าไปกอด

เธอก็คงจะดีสินะ... ถ้าถามเธอรว่าร้องไห้ทำไมก็คงจะดีสินะ... แต่ชินกลับ
วิ่งออกมาอย่างคนใจเฝ้า

หลังจากวันนั้นของจุนก็ไม่มีอีกเลย รอยยิ้มไม่ปรากฏบนใบหน้า
ของคนอารมณ์ดีอย่างเขา เวลาไปโรงเรียน เขาก็จะไม่ทำอะไร เอาแต่
นอนหมอบอยู่กับโต๊ะ ไม่เล่นกับเพื่อนๆ

"เฮ้ย ซอยของจุน นายนอนอีกแล้วหรอ"

"อย่ามายุ่งกับฉัน รยูชิน"

"ช่วงนี้ของอินเป็นไงบ้าง"

ติง!!! ออๆ ของจุนก็ลุกขึ้นพรวดจนเก้าอี้ล้มไปด้านหลัง ชินงกับ
การกระทำของเขามาก เพราะคำถามเมื่อก็เป็นคำถามปกติที่เขาถาม
อยู่บ่อยๆ

"อย่าพูดถึงนั่งนั่นให้ฉันได้ยินอีกนะ!"

ของจุนโกรธชินแล้วเดินออกจากห้องเรียนไป นั่งนั่นหรอ... ของจุน
เรียกของอินผู้บริสุทธิ์ผู้ดูแลผองเรากับนางฟ้าว่า 'นั่งนั่น' เขาเรียกพี่สาว
คนเดียวว่า 'นั่งนั่น'

แล้วของอินก็หายตัวไป ชินไม่เห็นรอยยิ้มของเธออีกต่อไป ชิน
ไม่ได้ยินเสียงของเธออีกต่อไป ซอยของอิน... รักแรกของชินได้จากไปโดย
ไม่บอกไม่กล่าว ตอนนั้นชินอายุสิบหกปี เขากำลังเรียนอยู่ชั้น ม.3 ส่วน
ของอินอายุสิบเก้าปี

หลังจากนั้นไม่นาน ของจุนกับพ่อแม่ก็ย้ายไปอยู่เมืองอื่นซึ่งไกล
ออกไป ชินไม่ได้รับข่าวคราวจากของอินอีกเลย ถ้าเธอลับมาอีกครั้ง...
ผมจะถามเธอรว่าเกิดอะไรขึ้น ซอยของอิน... พี่สาวที่ซอยของจุนเคยรักและ
ภูมิใจ ของอิน... ผู้หญิงที่มีจิตใจอ่อนโยน แค่เห็นหมาข้างถนนก็ร้องไห้
ของอิน... ผู้หญิงที่ร้องไห้ร้องให้ทั้งวันเพียงเพราะเห็นเด็กน้อยในทีวี
กำลังป่วย... ถ้าเธอลับมาละก็ ผมจะถามว่าเธอต้องไปไหนอีกริเปล่า
แต่คำถามเหล่านั้นก็ไม่ได้ถูกถามออกไป มันถูกเก็บอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ
ชิน ซึ่งตอนนั้นคือช่วงฤดูหนาวในเดือนธันวาคม 1998

ผมเรียนรู้คำว่า 'ลาจาก' ก่อนที่ผมจะได้บอกรักเธอเสียอีก
เธอปิดบังอะไรบางอย่างเอาไว้โดยไม่บอกให้ผมรู้
ถ้าเธอมาปรากฏตรงหน้าผมอีกครั้ง ผมจะพูดออกไปอย่างเปิดใจ
ผมจะบอกเธอว่า...
ถึงแม้ตอนนั้นผมจะเป็นน้องชายตัวเล็กๆ ของเธอ
แต่ตอนนี้ผมกลายเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่และแข็งแรงกว่าเธอหลายเท่า
ดังนั้นผมจะปกป้องเธอ
จะปกป้องเธอจากทุกสิ่ง รวมทั้งความเศร้าโศก
วันแรกที่เราพบกัน ผมเป็นลมล้มลงไป
เธอจึงบอกผมว่าเป็นผู้ชายต้องแข็งแรง เพื่อจะได้ปกป้องคนที่รัก
แล้วตอนนี้ผมก็แข็งแรง และพร้อมที่จะปกป้องเธออย่างเต็มที่
ผมจะรักษาความเจ็บปวดของเธอ
จะไม่ทำให้เธอร้องไห้
และอยากบอกว่า ผมไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป
ขอเพียงแค่นี้ได้พบเธออีกครั้ง...

ผมเชื่อคำพูดที่ว่า
คนที่จะต้องพบกัน สักวันหนึ่งก็ต้องได้มาพบกัน
ผมเชื่อว่าเธอกับผมต้องกลับมาพบกันอีกครั้ง
ตอนนี้เวลาผ่านไปหนึ่งปีแล้ว แต่ผมก็ยังรอคอยให้วันนั้นมาถึง

รยูชิน

ฤดูหนาว ธันวาคม 1999